

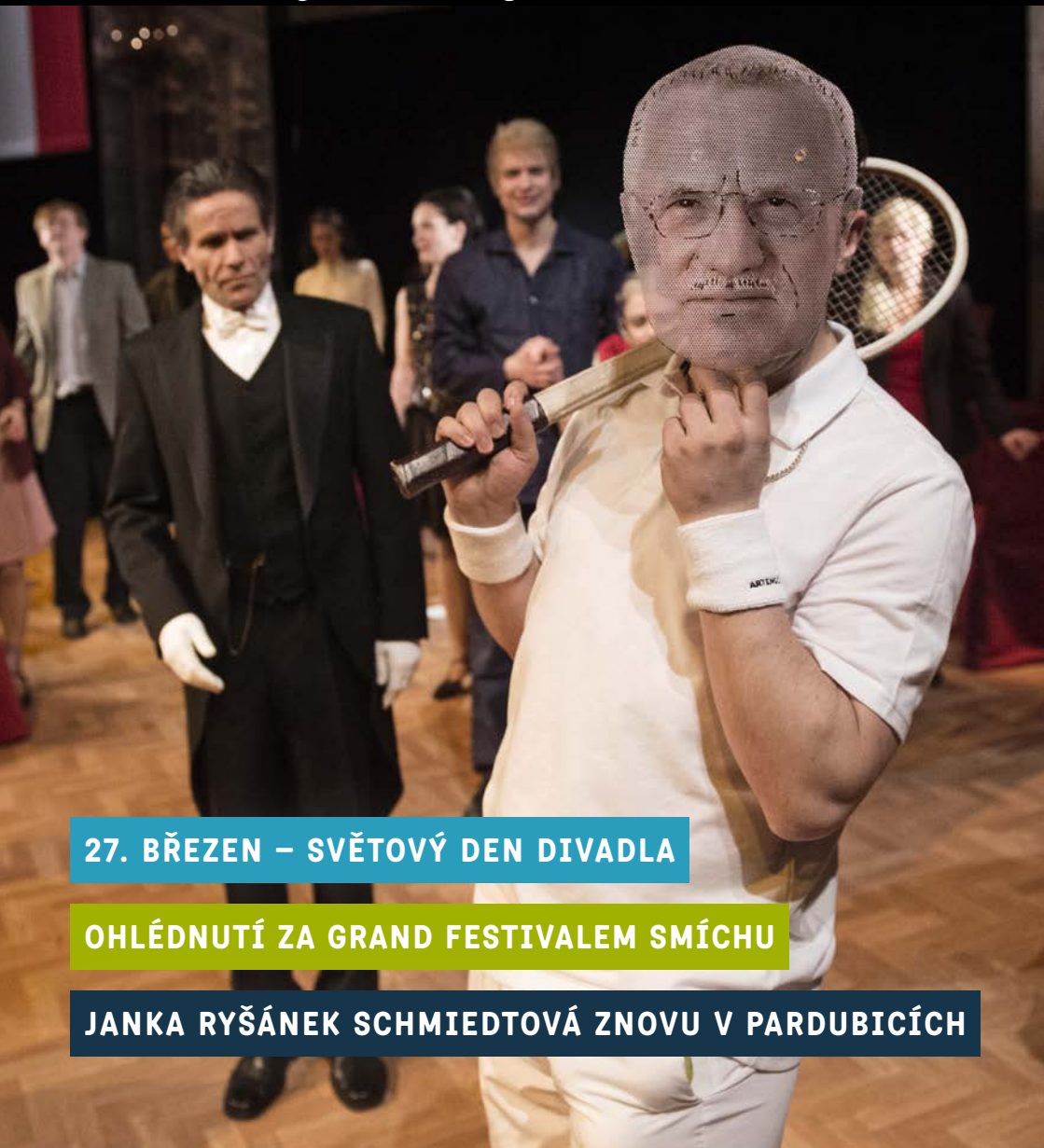

MĚSTSKÉHO DIVADLA
110
LET
PARDUBICE

Březen

Divadelní zpravodaj

110. sezóna 2019/2020

27. BŘEZEN – SVĚTOVÝ DEN DIVADLA

OHLÉDNUTÍ ZA GRAND FESTIVALEM SMÍCHU

JANKA RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ ZNOVU V PARDUBICÍCH

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ BEZ PŘESTÁVKY → AGENTURA KOMETA *Fanda* ZVÝHODNĚNÉ VSTUPNÉ PRO ČLENY VĚRNOSTNÍHO KLUBU SCÉNIKÉ ČTENÍ GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Březen

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	1.	19:00	B. Polívka / ŠAŠEK A SYN	EPILOG	
			Převýchova mladého šlechtice v šaška. Režie B. Polívka. Divadlo Bolka Polívky, Brno		
ÚTERÝ	3.	19:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21:20	V
STŘEDA	4.	18:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY		Z
ČTVRTEK	5.	19:00	I. Dousková / HRDÝ BUDŽES		
			B. Hrzánová v již kultovním představení. Režie J. Schmiedt. Divadlo A. Dvořáka Příbram		
PÁTEK	6.	19:00	A. Christie / A PAK UŽ TAM NEZBYL ANI JEDEN		H
			Psychotriller od královny detektivek. Režie P. Mikeska. Městské divadlo Mladá Boleslav		
SOBOTA	7.	18:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY		T
NEDĚLE	8.	14:00	A. Lindgrenová – P. Trtílek / PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA		
			Napínavé příběhy plné neobvyklých dobrodružství. Režie M. Sopuch. Divadlo Radost, Brno		
		17:00	PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA		
ÚTERÝ	10.	19:00	AŽ USTANE DĚŠT	KONEC 21:20	A
STŘEDA	11.	19:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY		M
ČTVRTEK	12.	19:00	TANČÍRNA	KONEC 20:40 → DERNIÉRA str. 24–25	
PÁTEK	13.	10:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG
		19:00	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 20:30 →	
SOBOTA	14.	19:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	I. PREMIÉRA str. 7–9	P1
NEDĚLE	15.	19:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	II. PREMIÉRA	P2
PONDĚLÍ	16.	17:00	Z. Jirotko / SATURNIN		L
			Komédie plná humoru a živé hudby, která vás přenesne do noblesní prvorepublikové atmosféry. V titulní roli P. Bucháček. Režie A. Doležal. Městské divadlo Mladá Boleslav		

ÚTERÝ	17.	19:00	MIKVE	KONEC 21:50		
STŘEDA	18.	18:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH			N
PÁTEK	20.	19:00	VELKÝ VÝROČNÍ BÁL	 str. 23		
			Ples Východočeského divadla s vyhlášením nejoblíbenějších herců roku 2019.			
SOBOTA	21.	19:00	REPREZENTAČNÍ PLES MĚSTA PARDUBICE	 str. 23		
ÚTERÝ	24.	19:00	N. V. Gogol / REVIZOR			Q
			Anekdota o těch, jež majíce v péči blaho obce, pečují jen o blaho vlastní. Hrají V. Kopta, P. Tomicová a další. Režie D. Drábek. Divadlo ABC, Městská divadla pražská, Praha			
STŘEDA	25.	19:00	W. Shakespeare / MNOHO POVYKU PRO NIC			B
			Slavná komedie o intrikách a pomluvě. Ženit se, či neženit? Hrají K. Baranová, V. Korytářová, T. Váhala, Z. Kupka j. h., M. Polách a další. Režie K. Dušková. Divadlo F. X. Šaldy Liberec			
ČTVRTEK	26.	9:30	M. Shelley – P. Stebbings – P. Smith / FRANKENSTEIN			ŠK
		12:30	Dramatizace známého hororového románu. Režie P. Stebbings. TNT Theatre Britain			
		19:00	PÁTÁ DOHODA			ZADÁNO
PÁTEK	27.	18:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH			ZADÁNO
SOBOTA	28.	18:00	PUTOVNÍ DUŠE „K“			
			Beseda J. Duška s L. Gabrhelovou z rodu žitkovských bohyň a bylinkářem V. Vytáskem. Představení v rámci 7. ročníku benefičních akcí NRZP ČR „Přístupné divadlo“.			
NEDĚLE	29.	19:00	C. Magnier – M. Guillaume – J. Franco / LADY OSKAR			
			Komedie o rázné podnikatelce, kterou nic na světě nezlomí... kromě její vlastní rodiny! Hrají J. Paulová, D. Suchařípa, L. Hampl a další. Režie J. Paulová. Divadlo Kalich, Praha			
PONDĚLÍ	30.	10:00	K. J. Erben / KYTICE	KONEC 11:30		ŠK
			Národní poklad z jiné perspektivy. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		17:30	DIVADELNÍ KOMEDIE	KONEC 19:40		J
ÚTERÝ	31.	10:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 12:15		ŠK
		19:00	SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU	KONEC 21:15		K

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ	2.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	KONEC 9:50		ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	KONEC 11:20		ŠK
STŘEDA	4.	9:00	D. Bartůňková / ČERTŮV ŠVAGR			ŠK
		10:30	Pohádka plná humoru, kouzel a písní. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
ČTVRTEK	5.	19:00	L. Balák / MANŽELSTVÍ V KOSTCE	EPILOG		
			Věčný souboj mužů a žen. Hrají Z. Kronerová a O. Navrátil. Režie L. Balák. Komedioграф, Brno			

PÁTEK	6.	19:00	GEORGE KAPLAN	KONEC 20:35	↔		B₂
STŘEDA	11.	19:00	STOPEM SE PSEM V ASII				
			33 000 km dlouhá procházka cestovatele S. Krále a jeho fenky po Euroasijském kontinentu.				
PÁTEK	13.	19:00	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 21:30			E₂
NEDĚLE	15.	15:00	J. Středa / POHÁDKOVÉ NEPOHÁDKY JOSEFA ČAPKA				
		17:00	Humorné „povídání“ s řadou vizuálních nápadů. Režie J. Středa. Anima Candida, Praha				
PONDĚLÍ	16.	9:00	POHÁDKOVÉ NEPOHÁDKY JOSEFA ČAPKA				ŠK
		10:30	POHÁDKOVÉ NEPOHÁDKY JOSEFA ČAPKA				ŠK
ÚTERÝ	17.	19:00	VEČER PRO PSÍ TLAPKY – Vážně nevážně se Zuzanou Bubílkovou				
			Zábavný charitativní večer na podporu Sdružení přátel vodících psů.				
PONDĚLÍ	23.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45			
ÚTERÝ	24.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40			
STŘEDA	25.	19:00	GEORGE KAPLAN	KONEC 20:35	↔	DERNIÉRA str. 24–25	A₂
NEDĚLE	29.	19:00	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 21:30			P1c + P2c

POEDIUM V KLUBU

PONDĚLÍ	9.	19:00	KOMU PATŘÍ JAZZ...	PREMIÉRA str. 10–11			
			Nikomu, protože je svobodný. Rozdá se těm, kteří se svobodně vydají na cestu. Účinkují M. Sikorová, J. Láska a další. Připravili J. Šlupka Svěrák a M. Przebinda.				
PONDĚLÍ	16.	10:00	KOMU PATŘÍ JAZZ...				ŠK
PÁTEK	27.	19:00	KOMU PATŘÍ JAZZ...				

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	5.	19:00	MIKVE	HLINSKO			
ÚTERÝ	17.	19:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	SKUTEČ			
STŘEDA	25.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	NOVÝ JIČÍN			
ČTVRTEK	26.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	PROSTĚJOV			
SOBOTA	28.	19:00	MIKVE	CHRUĐIM (DIVADLO K. PIPPICHA)			CH

K. Ludwig / SHERLOCK V NESNÁZÍCH

 str. 7–9

Brilantní situační komedie s detektivní zápletkou v prostředí tajemné usadlosti na samotě, na které proslulý herec hostí své kolegy. Prostřednictvím seance chce zjistit, kdo po něm při posledním představení vystřelil a kdo zavraždil vrátného v divadle... V hlavních rolích J. Musil a J. Janoušková. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Komedie roku a diváků GRAND Festivalu smíchu 2019. Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, M. Němec j. h., J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

J. W. Goethe / SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

Legenda o vášni. Strhující mnohovýznamový příběh osudových lásek podle stejnojmenného románu. V hlavních rolích P. Janečková a J. Pejchal. Režie Z. Dušek.

H. Lewis – J. Sayer – str. 14–15

H. Shields / VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špiner, K. Hulcová j. h., P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

P. Abraham / TANČÍRNA str. 24–25

Tanec k počtě 100. výročí vzniku Československé republiky. Hrají P. Janečková, J. Janoušková, Š. Fingerhutová j. h., M. Sikorová, M. Němec j. h., M. Mejzlík, J. Musil, J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie P. Novotný.

T. Stoppard – M. Norman – L. Hall ZAMÍLOVANÝ SHAKESPEARE

Výpravná romantická komedie o jednom z nejslavnějších dramatiků všech dob. V hlavních rolích J. Ondrušková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY II aneb BAROKO PRO OKO

Dobrodružná cesta pestrým světem hudby. Hravými průvodci spolu s muzikanty Komorní filharmonie Pardubice jsou V. Malá a M. Mejzlík. Režie J. Uherová.

M. Haddon – S. Stephens PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Záhadnou smrt sousedčina psa se rozhodne vyřešit patnáctiletý autista Christopher. Hrají J. Láska, P. Janečková, E. Lášková, L. Špiner a P. Borovec. Režie K. Jandáčková.

J. Havelka / SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. Hrají V. Malá, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, R. Chvalová, J. Pejchal, J. Musil, R. Žák a další. Režie P. Štindl.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zázraku lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Čermák Macková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

B. Ahlfors / DIVADELNÍ KOMEDIE

Komedie z divadelního zákulisí, která nabízí pohled do procesu, v němž se v jednom oblastním divadle rodí nová inscenace. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, L. Mecerodová, M. Sikorová, Z. Rumpík, A. Postler, T. Lněnička a J. Musil. Režie P. Novotný.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro-komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lášková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

A. Bovell / AŽ USTANE DĚŠŤ

V mysteriózní hře, odehrávající se v Londýně a v Austrálii v letech 1959–2039, se rozkrývají tajemství několika lidských životů, které se vzájemně proplétají. Hrají R. Chvalová, J. Láska, V. Malá, L. Mecerodová, M. Mejzlík, M. Sikorová a další. Režie F. Nuckolls.

P. Morgan / AUDIENCE U KRÁLOVNY

Britská monarchie v moderním světě – příběh královny Alžběty II. a jejích dvanácti premiérů, které jednou týdně zve ke konzultacím. V titulní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

F. Sonntag str. 24–25

GEORGE KAPLAN

Špionážní komedie o jméně, které by mohlo změnit svět. Hrají P. Janečková, Š. Fingerhutová j. h., M. Sikorová, J. Musil a M. Němec j. h. Režie L. Dušková.

H. Galron / MIKVE

Příběhy osmi žen a odhalování jejich tajemství, která vedou k neodvratnému konci. V hlavních rolích J. Janoušková a P. Janečková, za roli Širy v širší nominaci na Cenu Thálie 2018/19. Režie K. Dušková.

P. JANEČKOVÁ, L. ŠPÍNĚR A D. NOVOTNÁ, **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**, FOTO J. SEJKORA

M. SIKOROVÁ, J. MUSIL A P. BOROVEC, **Z POSTELE DO POSTELE**, FOTO J. SEJKORA

PŘIPRAVUJEME NA DUBEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

STŘEDA **1.** 19:00

PETR HAPKA A JEHO POTMĚŠILÍ HOSTÉ

Recitál Hapkových písní v provedení P. Hřebíčkové, L. Nové, J. Loty, J. Maxiána, F. Segrada a J. Sklenáře za doprovodu orchestru pod vedením P. Maláska. **VM ART production, Praha**

PÁTEK **3.** 19:00

Z POSTELE DO POSTELE

PÁTEK **24.** 19:00

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

SOBOTA **25.** 19:00

U HITLERŮ V KUCHYNI

I. PREMIÉRA

P1

Kabaret plný černého humoru a nekorektních vtipů s písněmi britské kapely Tiger Lillies. V hlavní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA **1.** 19:00

BLÁZNIVÉ NŮŽKY

PONDĚLÍ **6.** 19:00

W. Höll / MY JSME TŘI

PREMIÉRA

Poetické drama o tabuizovaném tématu narození postiženého dítěte, se kterým se současná společnost stále těžce vyrovnává. Režie A. Bolfová. **INprojekt**

ČTVRTEK **23.** 19:00

TEREZA KRIPPNEROVÁ & THE MASTERS

Jazzový kvartet v čele se zpěvačkou se sametovým hlasem a energickým vystupováním.

NEDĚLE **26.** 15:00

J. Zimová / TŮDLE NŮDLE ANEB ROŠTAČÍME S DĚTI

17:00

Interaktivní představení plné hádanek a zpívání. Režie H. Mrázková. **Divadlo Scéna, Zlín**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HRA, U KTERÉ SE MŮŽETE SMÁT I BÁT

REŽISÉRKA J. RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ

Detektivní komedii SHERLOCK V NESNÁZÍCH připravuje režisérka JANKA RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ. V Pardubicích se zatím představila „jen“ scénickým čtením hry Opuštěná v roce 2013. V jejím tvůrčím místopise prozatím převažují divadla moravská, v jednom z nich – ostravském Divadle Petra Bezruče – na čtyři roky zakotvila jako umělecká šéfka. Ale vezměme to od začátku.

Odkud pocházíš, Jani?

Narodila jsem se v Praze a v Vinohradech. Hodně jsme ale jezdili k babičce do východních Čech a se skauty na výpravy, takže jsem byla buď v centru velkoměsta, nebo v lese. To, že jsem „rozmazlená pipinka“ z Vinohrad, se ukázalo jako velmi výhodné, když jsem propadla divadlu. V šest večer jsem ještě nevěděla, kam jdu, a v sedm nebo o půl osmé jsem už seděla v hledišti některého z pražských divadel a čekala, až zazní poslední gong a začne se.

Nedávno ses zmínila, že teď bydlíš tak trochu v Brně i v Ostravě. Jak se ti to stalo?

V sedmnácti letech jsem odletěla na střední školu do Spojených států. Bylo to pro mě zlomový okamžik. Dospěla jsem. Pak jsem si zpět v Praze dodělala maturitu, a když mi z Janáčkovy akademie

v Brně napsali, že mě přijali, došlo mi, že tak vyřeším školu i osamostatnění se. Takže jsem napsala na DAMU, že na druhé kolo přijímacích zkoušek na režii alternativního divadla už nepřijdu. Mně se totiž najednou zalíbilo vydat se mimo Prahu, kterou jsem už znala. No a v prvním ročníku na vysoké jsem z Brna odjela na festival OST-RA-VAR a došlo mi, že Ostrava a divadlo v ní s mou duší rezonuje na vysokých kmitočtech. Čím víc jsem si postupně o tom městě a kraji zjišťovala, tím mi bylo jasnější, že tam chci dělat. Pracovat v Ostravě a vést Divadlo Petra Bezruče patří k mým životním vrcholům.

Kudy a jak vedla tvoje cesta k divadlu?

Táta je herec a režisér, divadlo mi k životu však moc nedoporučoval. Jako holčičku mě ale vzal

na Shakespearovské slavnosti na Romea a Julii. Radek Holub tehdy hrál Romea a půjčil mi bundu, aby mi nebyla zima. Měla jsem pocit, že zemřu tím zážitkem. Divadlo mi ihned a totálně učarovalo a bylo jasné, že nic jiného nechci. Takže nejdříve jsem chtěla být maminkou, pak profesionální hráčkou tenisu, to asi dva dny, a pak rovnou divadlo.

Vždycky jsi chtěla být režisérkou?

Nejdříve jsem chtěla hrát ty Julie, ale pak mi došlo, že mi lépe bude na druhé straně toho procesu. Jednak jsem vyrůstala ve světě, kdy se ještě lpělo na tom, jak má herečka na jevišti vypadat, což jsem nikdy nesplňovala, a za druhé jsem se během hraní začala stydět. Bylo mi lépe, když jsem se koukala, když jsem o divadle přemýšlela.

Já velkou část svých vědomostí o divadle vlastně odezřela z jeviště. Začala jsem asi ve čtrnácti soustavně chodit do divadel, na všechno. Pětkrát týdně byl tak můj průměr. Pak jsem četla vše, co mi přišlo pod ruku. Prostě velké samostudium. Plus jsem chodila k paní Daně Hlaváčové do dramatického kroužku a ta mě doporučila k dramaturgyni Jarmile Černíkové-Drobné, která mi vyprávěla, jak se staví drama. Vůbec jsem jí nerozuměla, ale strašně mi to pomohlo.

Spolu jsme se seznámily při tvé autorské inscenaci pohádky Malá Mína zmlsaná v Divadle loutek v Ostravě. Režuruješ pohádky i v Šumperku, Zlíně, Bratislavě a v brněnském Divadle Radost. Co tě přivedlo k tvorbě pro děti?

Na začátku jednoduše možnost uživit se na volné noze. Začínajícím ženám-režisérkám se prostě dávají pohádky, no... Pak mi ale došlo, že mně velmi vyhovuje žánry střídat. Udělat Hamleta, a pak inscenaci pro nejmenší. Kromě toho já dětem rozumím, v duši jsem stále malá holčička. Když jsem vymýšlela miminí divadlo pro diváky od jednoho roku,

vůbec jsem, na rozdíl od ostatních, nepochybovala, že takové divadlo má smysl. A ukázalo se, že má. Tento rok budu dělat třetí takovou inscenaci a ty dvě, co existují v brněnské Radosti, jsou stále beznadějně vyprodané.

Z tvých inscenací Kuřačky, Gazdina roba, Dům Bernardy Alby a dalších, které často vznikaly ve spolupráci s dramatičkou Annou Saavedra, lze tušit, že tě zajímá genderová tematika. Pověš o tom něco?

Já osobně žiji stejný život jako můj muž, ale to díky němu. Nevyzaduje na mně nic z toho, co by „měly dělat ženy“. Za rovný svět ale nepovažuji, i když to rádi tvrdíme. Nemyslím, že ženy a muži by měli být stejní, ale měli by dostat za stejnou práci stejné peníze. A za stejné schopnosti stejné nabídky. A tak to není. Ženy pracují více za méně, a když jsou ve své profesi dobré, musí být o moc lepší než muži, kteří dělají totéž co ony. A co jsem upozorovala, práce se obecně lépe nabízí mužům, je to tak nějak přirozenější. Hluboko v naší mysli je stále muž ten, který má předně vydělávat, aby společnost fungovala.

Od žen se čeká, že nebudou mít tak naplňující (a zaplacenou) práci, aby nemohly své ambice zastavit a postarat se o děti nebo umírající rodiče, nakoupit či uklidit. A to mi přijde nerovné. A Aniče Saavedra také. Proto o tom děláme divadlo. Jen my nechceme vytvářet mýty o hrdinských ženách, vytvářet propagandu, my chceme hrát o světě, jak ho vidíme a cítíme. Takže ženy neidealizujeme, spíš jdeme po příbězích, které je ukazují ve všech polohách, pozitivních i negativních.

Tvůj repertoár je žánrově pestrý. Podle čeho si vybíráš tituly?

Podle toho, zda se mě dotknou. Mám ráda nové výzvy, ale musím cítit, že k tématu mám co říct. Že mě provokuje k přemýšlení a prožívání.

Tentokrát je to detektivní komedie. Co tě k ní přilákalo?

Nezvyklá kvalita komediálního textu. A to, že si dělá vkusně leg-raci z britských reálií, které prostě znám a беру je za své oblíbené.

Naposled jsi režírovala Dům Bernardy Alby. Dá se tedy říci, že přicházíš z fyzického i psychického španělského dusna do třeskuté vánice na anglickém venkově. Je to úlevné?

Je! Moc. A je to přesně to, o čem jsem už mluvila. Střídání žánrů mně ruší stereotyp. Nutí mě nebýt stále stejná, a to je prostě fajn.

Autor Ken Ludwig je Američan a hra The Game's Afoot (originální název našeho Sherlocka v nesnázích) se odehrává v Americe. Proč ses rozhodla děj přesunout do Velké Británie?

Ludwig si ve své hře utahuje z Američanů, kteří si v rámci snobské velkoleposti hrají na Brity. Jenže tohle téma by u nás nefungovalo, není nám vlastní. A když se z textu vyškrtalo, stále „zbyla“ komediální detektivka, humorná parafráze filmů s Herculem Poirotem, které všichni známe a milujeme. A to mi přijde dostačující pro krásnou práci a snad i inscenaci.

Na zahajovací zkoušce jsi velmi zasvěceně hovořila o britském divadle. Jak jsi všechny ty poznatky načerpala?

Ve čtvrtém ročníku na Janáčkově akademii jsem získala pracovní stáž na Skotské královské divadelní akademii, kde jsem asistovala u vzniku absolventské inscenace. Po premiéře jsme s manželem prošli celé Skotsko a dojeli až do Londýna. A tam o nějakou dobu později získal stáž můj muž. A tak jsem postupně propadala nejen Británii, ale i všemu s ní spojenému. Odebírám časopis Hello!, sleduji královskou rodinu i co se děje na West Endu, kam jsem se postupně naučila chodit. Londýn a Británie jsou pro mě velkou inspirací.

Svůj vztah k Velké Británii jsi sama nazvala posedlostí. Z čeho pramení a jak se projevuje?

Často se u nás mluví o německém divadle jako o tom, které by se mělo následovat. Jezdím do Berlína, ale to divadlo se nedotýká mého srdce ani mé duše. Pro mě je studené, snažící se o formální překonávání hranic, které ale už byly mnohokrát překonány, takže ve výsledku se pro mě německé divadlo stále opakuje. A všechno to extrémní prožívání u toho opakování mi pak přijde prázdné, už ani ne směšné. Jenže když vidím britské divadlo a celkové uvažování o něm, dotýká se mě velmi intenzivně. Cítím, že mám k britským realitám, včetně divadla, blízko. A taky obdivuji zemi, kde zvládli – pro nás totální tabu – aby jim vládly ženy. To je za mě velký respekt! K těm ženám i Britům.

Podle čeho si vybíráš představení, která chceš v Británii vidět?

To je různé. Teď v březnu jdu na Konec hry, protože mě láká vidět představitele Harryho Pottera, Daniela Radcliffea, v absurdním dramatu. V inscenaci bude hrát ale i Alan Cumming, což prostě chcete zažít. Pak půjdu na inscenaci nové hry Toma Stopparda Leopoldstadt. Jde o příběh vídeňské židovské rodiny, což mě

na první přečtení zaujalo. Pak mám lístky na komorní muzikál Pět let zpět, který jsem měla tu čest dělat na začátku sezóny v Národním divadle moravskoslezském. Je to nádherný současný příběh s muzikou, která člověka prostě rozdrť. A svůj výběr zakončím mega hitem Mary Poppins. Ten muzikál jsem už viděla hned po jeho londýnské premiéře v listopadu minulého roku, a jakmile skončila děkovačka, pro sebe jsem si řekla: „Já chci ještě jednou!“

Jednou z postav naší komedie je obávaná divadelní kritička. Dáš se srovnávat britská divadelní kritika s tou, na kterou jsme zvyklí my?

To nedokážu z vlastní zkušenosti říct. Z toho, co jsem pochopila, je kritika velmi často určující pro úspěšnost na West Endu v Londýně. Ale známá je i historka, kdy producenti přiznali chybu po premiéře Bídňků, bylo jim jasné, že inscenaci budou stahovat, a pak princezna Diana řekla v televizi, že to viděla a bylo to fajn, což vyprodalo ten muzikál na dlouhé měsíce dopředu. A hraje se dodnes...

Chtěla bys v Británii režirovat?

Byla by to výzva, na kterou bych nedokázala říct ne. Ale pozor, oni mají jinak uchopenou roli režiséra než my. U nás je to pán veškerého bytí, to je v Británii spíš producent.

Co tě čeká v dohledné době doma?

Po odchodu z Bezručů jsem si říkala, že zvládnu i rok bez práce. Že heru vše, jen ať se cítím svobodná. A jak to tak bývá, vše je jinak. Mám krásné nabídky. Z těch, co smím říct, je to návrat k Bezručům s Annou Saavedra a novou hrou Bikini Blues, miminí divadlo pro Spejbla a Hurvínka, poprvé jde toto divadlo do něčeho jiného, než jsou dřevěné marionety nebo herci na jevišti, a pak má autorská inscenace v Divadelním studiu Marta v Brně. A nesmím zapomenout na Rok na vsi se všemi soubory Moravského divadla Olomouc. Já moc nesním, co bych chtěla dělat. Už mi osud několikrát ukázal, že: i když si něco výslovně nepřeji, může to pro mě být ve výsledku splněný sen.

JaP

↓ CELÉ HERECKÉ OBSAZENÍ HRY PŘI PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠCE, FOTO J. SEJKORA

BEATNÍCI V POEDIU V KLUBU

Březnový poetický „večírek“ v Poediu v klubu připravují muzikant Jiří Šlupka Svěrák a herec Michal Przebinda. Společně s nimi budou účinkovat Martina Sikorová a Josef Láška. Tvůrci pořad nazvali KOMU PATŘÍ JAZZ..., ale jejich pořad vlastně nepatří tak úplně jazzu. Pojděme si v tom s JIŘÍM ŠLUPKOU SVĚRÁKEM udělat jasno.

Šlupko, komu patří jazz?

Ivan Diviš o tomhle kdysi napsal báseň. Už je to hodně dávno. V pražské Viole se scházeli jazzoví muzikanti a také mladí nadšenci, kteří k jejich muzice recitovali básně, mimo jiné i beatnických básníků. K těm měli hodně blízko. A někteří z nich začali také psát. Myslím, že hodně lidí zná poezii Václava Hraběte, ale chodila tam také Vladimíra Čerepková nebo Inka Machulková. Dokonce vyšlo v Gramofonovém klubu LP Poezie a jazz a myslím, že později ještě další. Ale establishmentu určitě dost vadili. Ale zpět ke tvé otázce, já bych ji spíše obrátil – komu jazz nepatří? Pokrytcům, falešníkům, rozfoukávačům zla, hlupákům, kteří nehledají pravdu, ale myslí si, že ji vždycky mají oni, a třeba si ani nevšimnou, že ráno vyšlo slunce. Já jsem si do jednoho textu napsal,

že tohle blues nepatří bařtipánům a zjihlejším trubcům. Tak těmhle jazz a blues určitě nepatří.

A komu patří náš pořad?

Myslím si, že všem, kteří mají rádi svobodu a dovedou zachytit velejemné záchvěvy toho, čemu se říká poezie. V beatnické poezii se ovšem objevovaly básně, které ve své době šokovaly a provokovaly svojí upřímností a kritičností. Vzpomeňme na Ginsbergovo Kvílení, jehož text skončil až u soudu. Takže snobům a cukrovým panenkám tyhle básně opravdu nepatří. Vidíš, zase jsem to obrátil.

Jaký je (byl) vztah mezi beatníky a jazzem?

Určitě hodně vřelý. Většinou milovali jazzové muzikanty, lákala je improvizace a jam sessiony. Často recitovali své básně právě za

doprovodu jazzmanů. Myslím si, že je lákala právě ta svoboda, o které jsem už mluvil, i v hudbě. Kerouac miloval saxofonisty Charlieho Parkera, Johna Coltrana. A vůbec k hudbě měli hodně blízký vztah.

Dá se nějak stručně, tedy samostatně zjednodušeně charakterizovat beatnická poezie?

No úplně stručně to asi nejde. Už jsem o něčem hovořil v předešlých odpovědích na tvé otázky. Myslím, že se vedle oné kritičnosti objevují i intimní témata, otevřenější sexualita, ale vlastně pro mě tím pádem i velká míra tolerance a antirasismu. A také maximální upřímnost a spontaneita. Rozhodně ti básníci nejsou stejní. Někteří se dostali třeba k buddhismu. Třeba Kerouac, který souvisí i s názvem celého hnutí, prošel dost klikatou životní cestou, která ale bohužel skončila u alkoholu, na jehož následky zemřel. Měl na konci života těžké deprese, ale jeho kniha *On the Road* (Na cestě) o jeho putování po Americe na konci 40. let je vlastně radostná a stala se pro mnohé

beatníky jakousi Biblí. Jiný osud měl Ginsberg. Hodně jim také pomohl Lawrence Ferlinghetti, který v roce 1953 založil v San Franciscu nakladatelství City Light Books a začal beatníky vydávat a pochopitelně i sebe. Ještě žije a je mu, tuším, 101 let. Četl jsem jeho zřejmě poslední sbírku a moc se mi líbila. To všechno by bylo na dlouhé povídání.

Které autory pořad připomene?

Jacka Kerouaca, Allena Ginsberga, Gregory Corsa, Lawrence Ferlinghettiho, Kennetha Rexrotha a z žen Dianu di Prima. Jistě by tam patřili i další, třeba Gary Snyder, nebo třeba i zmíněný čeští autoři. Ale to by se nám večer příliš „nafoukl“ a byla by to pro posluchače asi moc velká zátěž, protože vnímat tyhle texty není vždy úplně jednoduché. Což mi chytře připomněl Michal Przebinda.

Pověz něco o tom, jak se pojí hudba se slovem. K jaké hudbě se dá napsat text, nebo naopak jaká slova jdou zhudebnit?

A proč tomu někdo vůbec nerozumí, a přesto to dělá, a my pak s hrůzou v uších vypínáme rádio?

To je hrozně moc otázek a vydalo by to minimálně na celý večer. Je pravda, že se tímhle tématem dlouho zabývám a pokouším už hodně dlouho učit písňový text na KJJ a VOŠ Jaroslava Ježka v Praze. Vždycky mě zajímal vztah hudby a textu. Pokud by o tom chtěl někdo ze čtenářů něco bližšího vědět, ať se mě přímo zeptá po představení, na které tímto rozhovorem všechny zvu.

Na první zkoušku jsi přinesl tak veliký balík not, že by stačil na dlouhý cyklus pořadů. Jaké texty tě lákají ke zhudebnění?

Ty, o kterých si myslím, že jsou dobré. Což je taková „vykluzovací“ odpověď, ale chci tím říci, že k tomu textu musím mít nějaký vztah. A těch básníků a textařů, které mám rád, je poměrně hodně. Taky se na tom sám vlastně učím. A říkám si, zda obstojím se svými texty.

Přestože se známe spoustu let, otevřela jsem si nedávno tvůj profesní životopis na internetu. Je mimořádně stručný, a o to víc mě v něm zaujala věta „pokoušel se o muzikoterapii jako vychovatel v Resocializačním ústavu pro mladistvé“. Pověz o tom něco.

To byl takový pokus, pracoval jsem tam rok a měl jsem trochu zkušenost ze skupinové terapie, tak jsem si vytvořil jakousi metodu sebevyjádření pomocí hudby. Někdy to bylo dost divoké.

Co tě baví kromě muziky a výuky?

Stále poezie a vůbec knížky a divadlo. V poslední době mě dost zajímá historie. A také hovory s kamarády. Někdy u piva. Rád jsem jezdil na vodu, ale už mě bohužel bolí záda. Tělo už trochu zrazuje, ale to je úplně přirozené, žádná tragédie se zaplatpánbu nekoná. A furt strašně rád zpívám, což mě posiluje.

JaP

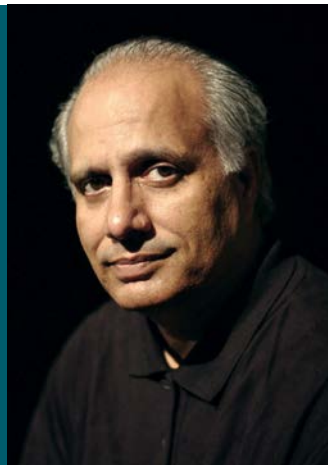
27. BŘEZNA SLAVÍ DIVADLA PO CELÉM SVĚTĚ SVÁTEK

Na 9. kongresu Mezinárodního divadelního ústavu, který se konal v červnu 1961 ve Vídni, navrhl předseda finského střediska Arvi Kivimaa jménem všech skandinávských divadelníků vyhlásit jeden den v roce jako **Světový den divadla**, jehož smyslem by bylo přimět divadelníky na jevištích i obecnost v sálech k zamyšlení nad posláním a úlohou divadla a vyjádřit solidaritu divadelníků celého světa.

UNESCO tuto iniciativu přijalo, stanovilo datum dne divadla na **27. březen** (den zahájení přehlídky Divadlo národů v Paříži) a zařadilo jej do svého Kalendáře výročí. Od roku 1962 je pak tento svátek divadelníků slaven každý rok ve více než 100 zemích světa.

Při této příležitosti je vždy požádána některá z významných divadelních osobností, aby se podělila o své úvahy o divadle v tzv. **Mezinárodním poselství**, které se překládá do více než 20 jazyků a předčítá před představeními v divadlech na celém světě. Provolání již sepsali např. Jean Cocteau, Arthur Miller, Laurence Olivier, Eugène Ionesco, Peter Brook, Richard Burton, Edward Albee a v roce 1994 i Václav Havel. Autorem letošního poselství je významný pákistánský dramatik **Shahid Nadeem**.

Svátku divadla předchází **Světový den divadla pro děti a mládež**, který se slaví **20. března**, a **Světový den loutkového divadla**, jenž připadá na **21. března**. RaS

↑ AUTOR LETOŠNÍHO MEZINÁRODNÍHO POSELSTVÍ S. NADEEM

1909/10 – 2019/20
110 sezón
Východočeského divadla Pardubice

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO V BĚHU ČASU

Po rozsáhlé a nákladné přestavbě (či spíše přístavbě) Městského divadla z poloviny 30. let minulého století se zdálo, že Východočeské divadlo čekají úspěšné roky umělecké činnosti s diváky zaplněným rozšířeným hledištěm, bohužel však do plánů v roce 1931 zasáhl zkrat elektrického vedení a následný devastující požár...

30. března hrálo se ve Východočeském divadle v Pardubicích představení »Čeští muzikanti«. Mezi třetím dílem asi o čtvrt na 11. hod. več. nastalo na jevišti krátké spojení v důsledku nově namontovaného elektrického vedení a požárem z něho vyšlým byly zachváceny kulisy a ostatní zařízení na jevišti. V divadle mezi obecnem jako obvykle při podobných případech nastalo zděšení a obecnstvo dostalo se z divadla za velkého duševního rozčilení. Hlavně u šaten nastal nepořádek, ačkoliv nikomu nebezpečí nehrozilo. Velmi obratně do věci zasáhli zodpovědní činitelé, stáhli železnou oponu a tím zamezili možnost vlivu požáru na přihlížející obecnstvo. Zavolaný hasičský sbor z Pardubic požár lokalisoval. Škoda, která povstala nejen na majetku městského divadla, nýbrž i také na majetku Východočeské společnosti a p. řed. Wuršera, dosahuje vysokých čísel, není však dosud zjištěna. Teprve komise vyšetří skutečnou škodu, která je z části kryta pojištěním. (VÝCHOD, 4. 1931)

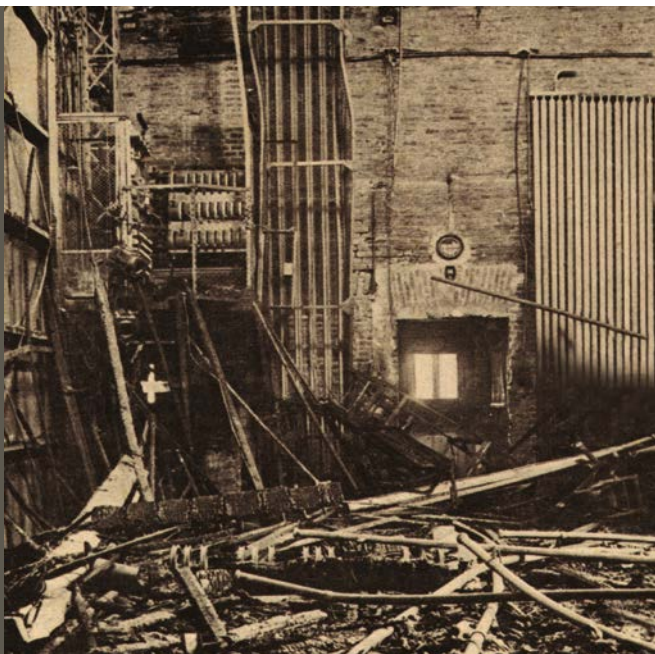
V celém jevišti panoval prudký žár, jeviště naplněno bylo dusivým kouřem ze spálených dekorací, a sotvaže žářem popraskala okna, nacházející se ve třetím poschodí provaziště, nastal průvan, kterým potom byl oheň ještě více podporován. ... Vše, co bylo na jevišti a v blízkém skladu rekvizit a dekorací, lehlo popelem. Tak byly zničeny všechny dekorace jsoucí v majetku divadla, sufity. Rovněž zničeny byly varhany, harmonium, velký koncertní klavír a dvě pianina, z nichž jedno bylo dočasně vypůjčeno a pojištění proti požáru se tudíž na něho nevztahovalo. Rovněž i obě opony, jak výše uvedeno, mistra Urbana, která dodávala našemu divadlu své osobitosti, tak také opona děkovač. Jaký žár na jevišti panoval, jest viděti z toho, že silná železná opona se žářem do jeviště prohnula, takže kouř pronikal do hlediště a dosti značně poškodil malbu v prosцениu. Vodou bylo přirozeně zatopeno propadliště i se všemi zařízeními a přední část hlediště, zejména pak orchestr. Ráno vyhlíželo, kdysi krásné jeviště, jako nějaká vyhořelá továrna. Se všech stran visely železné konstrukce, trámce, železná lana a nad tou zkázou, jakoby dominovala klaviatura varhan. Čk.

(VÝCHODOČESKÝ REPUBLIKÁN, 31. 3. 1931)

Úřednictvo městského úřadu v Pardubicích oznámilo městské divadelní komisi, že provedlo mezi sebou sbírku na pořízení kopie požárem zničené krásné opony v Městském divadle. Divadelní komise vzala s povděkem na vědomí toto oznámení a poděkovala městskému úřednictvu zvláštním přípisem. Výsledek sbírky (částka 1.710 – Kč) uložen byl na zvláštní vkladní knížku městské spořitelny v Pardubicích jako základ fondu pro tento účel. Tento ušlechtilý čin plně zaslouží, aby byl hojně následován od místních spolků, korporací a stolových společností.
(VÝCHODOČESKÝ REPUBLIKÁN, 8. 5. 1931)

Slavnostní malovaná opona se však do divadla vrátila až v roce 2002, kdy byla o štědrovečerní půlnoci poprvé představena divákům. Nová opona tentokrát z dílny akademického malíře Václava Špaleho, jenž při její realizaci vycházel z konceptu původní shořelé opony Františka Urbana, vznikla z finanční sbírky, na jejímž kontě se za rok nashromáždilo 1 042 728,10 Kč.

Obecenstvo se zájmem sleduje práce v pardubickém divadle, které bylo v době velikononoční poškozeno požárem. Divadlo se nastavuje do výše, takže jeho architektonický ráz se podstatně změní. Je zajímavé,

↑ JEVIŠTĚ PO POŽÁRU ✂ PŮVODNÍ SLAVNOSTNÍ OPONA ↓ PLAKÁT DIVADLA PO POŽÁRU

že tato změna architektonická provádí se bez architekta. Touto zevní úpravou změněn bude ráz Smetanova náměstí stejně tak, jako na druhé straně změněn byl novostavbou zvoničky. V nástavbě, která se provádí nad střechou divadla, jak se dovídáme, mají být

umístěny vodní sprchy, jimiž by propříště znemožněn byl požár.
(VÝCHODOČESKÝ REPUBLIKÁN, 23. 10. 1931)

RaS (S POUŽITÍM KNIH HISTORIE DIVADELNÍ PARDUBIC A OKOLÍ A PŘED OPONOU, ZA OPONOU)

Pardubické divadelní veřejnosti!

Po katastrofálním požáru měst. divadla

Ředitelství městského divadla a s ním celý umělecký soubor utrpěl věru těžkou ránu, která vzhledem k dnešní všeobecné kritické situaci, kdy naše divadlo s mimořádným vypětím síl hájí svou existenci, dvojnásob tíže na nás dolehla. Neřeknu odrazovat, že přítomná katastrof. situace by mohla vážně ohrozit existenci celého Východočes. divadla. Ředitelství divadla doufá, že najde v pardubické divad. veřejnosti v této těžké chvíli útěk a pochope-li také všemožnou podporu. Jelikož není možno v divadle hrát a náhodl. zbyvajících představení musí být dohráno vzhledem k sociál. postavení všeho členstva, rozhodlo se ředitelství hrát **dnes v úterý 31. března a zítra ve středu 1. dubna v divadelním sále D.T.J. (dělnický dům)** a o svátek velikonocích **ve dvoraně Sokolovny**.

Očekáváme, že věščno obecenstvo bez rozdílu projeví nám své sympatie a hojnou účastí pomůže nám zotaviti těžkou ránu, která na nás dolehla.

Jako novozvě představení hrájí se v **divadelním sále D.T.J. (dělnický dům)**

režie a choreo Fráňka

C. K. poľní maršálek

Divadlo bylo založeno dne 1. dubna 1. s. pořízením provedením opery „Jedni mluví“.

ÚSPĚCH „LOUPEŽE“ NA GRAND FESTIVALU SMÍCHU

V pondělí 27. ledna byly v Městském divadle rozdány ceny jubilejního 20. ročníku GRAND Festivalu smíchu. Závěrečný **Galavečer smíchu** v režii **Jana Bricháka** uváděli **Miroslav Hanuš** a **Petra Janečková**. Večer opět snímala Česká televize, která ho poté v posunutém přímém přenosu odvysílala na programu ČT art. V hlavním programu festivalu měli diváci možnost zhlédnout sedm nejlepších komedií, které dle výběrové komise vznikly v sezóně 2018/19 na jevištích českých profesionálních divadel. Další komediální představení byly uvedeny v bohaté nesoutěžní sekci přehlídky. GRAND Festival smíchu je právě svým zaměřením zcela unikátní, neboť se věnuje výhradně komediálnímu žánru, jenž je na jiných festivalech často opomíjen.

Soutěžní komedie hodnotila **odborná porota**, která letos zasedala ve složení – recenzentka a předsedkyně činoherní komise **Cen Thálie Jana Paterová**,

dramaturgyně pražského Divadla v Dlouhé **Karola Štěpánová**, recenzentka Divadelních novin **Anežka Berčíková**, dramaturg Divadla F. X. Šaldy Liberec **Jiří Janků** a dramaturg Městského divadla Brno a pedagog JAMU **Miroslav Ondra**. Alternativou odborné poroty byla **studentská porota** sestavená tentokrát studentkami Univerzity Karlovy Praha a Masarykovy univerzity Brno. Své hlasy samozřejmě odevzdávali i sami diváci.

Vedle tradičních cen (titul Komedie roku, cen odborné a studentské poroty, diváků a ocenění za nejlepší režii a herecké výkony) byla podeváté v historii festivalu udělena také **Cena Genia smíchu**, která je oceněním za mimořádný přínos v herectví, režii či jiné oblasti divadelnictví komediálního žánru. Jejimi předchozími laureáty jsou **Jiří Suchý**, **Lubomír Lipský**, **Jan Borna**, **David Drábek**, **Jan Vodňanský**, **Ivan Trojan**, **Boleslav Polívka** a **Hana Burešová**. RaS

↓ DIVÁCKÁ KOMEDIE ROKU 2019 – VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ NAŠEHO SOUBORU, FOTO R. KALHOUS

VÝSLEDKY 20. ROČNÍKU GRAND FESTIVALU SMÍCHU

KOMEDIE ROKU 2019

Henry Lewis – Jonathan Sayer – Henry Shields / **HRA, KTERÁ SE ZVRTLA**

Režie Jaroslav Slánský Městské divadlo Kladno

KOMEDIE ROKU 2019 – KLADESKÁ HRA, KTERÁ SE ZVRTLA, FOTO M. KLÍMA

NEJLEPŠÍ ŽENSKÝ HERECKÝ VÝKON

KRISTÝNA HULCOVÁ v roli Lucille
v komedii **VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ**
v režii Roberta Bellana
Východočeské divadlo Pardubice

NEJLEPŠÍ MUŽSKÝ HERECKÝ VÝKON

JIŘÍ Š. HÁJEK v roli Maxe
v komedii **HRA, KTERÁ SE ZVRTLA**
v režii Jaroslava Slánského
Městské divadlo Kladno

CENA ODBORNÉ POROTY

HRA, KTERÁ SE ZVRTLA
Režie Jaroslav Slánský
Městské divadlo Kladno

CENA ZA NEJLEPŠÍ REŽII

DAVID ŠIKTANC
za režii komedie **PAN KOLPERT**
Činoherní studio Ústí nad Labem

CENA STUDENTSKÉ POROTY

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ
Režie Robert Bellan
Východočeské divadlo Pardubice

KOMEDIE DIVÁKŮ

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ
Režie Robert Bellan
Východočeské divadlo Pardubice

CENA GENIA SMÍCHU 2020 – JAN SCHMID

vůdčí osobnost Studia Ypsilon a tvůrce jeho osobité poetiky založené na kolektivní improvizaci a jevištní montáži

FESTIVALOVÉ OHLÉDNUTÍ

VE FOTOGRAFIÍCH MICHALA KLÍMY

SE SOUTĚŽNÍ KOMEDIÍ PAN KOLPERT ÚSTECKÉHO ČINOHERNÍHO STUDIA NA FESTIVAL ZAVÍTAL MAREK ADAMCZYK, SOUČASNÝ ČLEN SOUBORU DIVADLA NA VINOHRADECH, I REŽISÉR INSCENACE A UMĚLECKÝ ŠÉF „ČINOHERÁKU“ DAVID ŠIKTANC.

DO PARDUBIC SE S NADŠENÍM VRÁTILA LIBUŠE ŠVORMOVÁ, KTERÁ DIVÁKY POBAVILA VTIPNÝMI HISTORKAMI NEJEN Z NAŠEHO JEVIŠTĚ, NA NĚMŽ STRÁVILA TŘI SEZONY.

FESTIVAL JE NEJEN O DIVADLE, ALE I O MILÝCH SETKÁNÍCH. PO LIBERECKÉM „ŽELÍZKU V OHNI“ SI VE FOYER POPOVÍDALI HEREC VÁCLAV HELŠUS A FESTIVALOVÝ KMOTR JOSEF DVOŘÁK.

ŽE NA FESTIVALU VLÁDLA DOBRÁ NÁLADA, JASNĚ DOKAZUJÍ TVÁŘE ŘEDITELE DIVADLA PETRA DOHNALA A ČLENKY ODBORNÉ POROTY ANEŽKY BERČÍKOVÉ A KAROLY ŠTĚPÁNOVÉ.

DALŠÍ Z FESTIVALOVÝCH HOSTŮ JITKA SEDLÁČKOVÁ SE PO PŘEDSTAVENÍ ŠVANDOVA DIVADLA CHLUBILA MICHALU DLOUHÉMU POVEDENOU SELFIE S PLNÝM HLEDIŠTĚM.

ROLE FESTIVALOVÉ KMOTŘENKY SE S GRÁCIÍ ZHOSTILA TAKÉ HEREČKA A DABÉRKA VALÉRIE ZAWADSKÁ.

V AUTORSKÉ KABARETNĚ LADĚNÉ KOMEDII MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO OSMYČKY HRÁL JEDNU Z HLAVNÍCH ROLÍ MICHAL ISTENÍK.

ZÁVĚREČNÝM GALAVEČEREM SMÍCHU S VYHLAŠOVÁNÍM FESTIVALOVÝCH CEN PROVÁZELI PETRA JANEČKOVÁ A MIROSLAV HANUŠ.

VELKÝ DÍK ZA DVACET FESTIVALOVÝCH LET A PAMĚTNÍ BROŽ Z KLENOTNICTVÍ LEJHANEC SI OD ŘEDITELÉ DIVADLA PETRA DOHNALA VYSLOUŽILA DRAMATURGYNĚ GFS JANA UHEROVÁ.

NEJLEPŠÍ HEREČKA 20. ROČNÍKU GFS KRISTÝNA HULCOVÁ PŘEVZALA CENU Z RUKOU PREZIDENTA HEREČKÉ ASOCIACE ONDŘEJE KEPKY.

HERCI TOMÁŠ V. HRON A JIŽ OCENĚNÝ JIŘÍ Š. HÁJEK S HLAVNÍ CENOU FESTIVALU KOMEDIE ROKU 2019 PRO INSCENACI HRY, KTERÁ SE ZVRTLA MĚSTSKÉHO DIVADLA KADNŮ.

LADISLAV ŠPÍNER NA ZÁVĚR VŠECHNY PŘEKVAPIL SVÝM NOVÝM SESTRÍHEM, I REŽISÉRA ČT JANA BRICHČÍNA. JEHO DLOUHÉ VLASY JSOU JIŽ MÍNULOSTÍ, STEJNĚ JAKO 20. ROČNÍK GFS.

FESTIVAL OČIMA ODBORNÉ POROTY

Letošní, již 20. ročník GRAND Festivalu smíchu byl výjimečný především tím, že jeho program tvořily výhradně inscenace moderních, současných her. Pět ze sedmi soutěžních titulů bylo uvedeno na českých jevištích vůbec poprvé a dva z nich byly dokonce původní autorské texty, vzniklé pro danou inscenaci. To je dosti výjimečná situace, už proto, že nové či původní hry nejsou zrovna převládajícím typem repertoárové nabídky v českých a moravských divadlech.

To, co výjimečné naopak není a co spojuje všechny předchozí ročníky, je fakt, že festival je vždy především příležitostí k setkávání. Setkávání souborů mezi sebou, setkávání „domácích“ s „hosty“, s kolegy bývalými i budoucími, mezi herci i třeba mezi porotci. A především, samozřejmě, intenzivním setkáním s nejrůznějšími styly a žánry komediálního divadla, které ve zhuštěném týdenním režimu nabízí možnost srovnání tvorby zúčastněných divadel. A to jak v rámci každého festivalového ročníku, tak v delším časovém horizontu i porovnání vývoje jednotlivých souborů, herců a režisérů, kteří jsou do Pardubic zvaní opakovaně. Srovnávání a hodnocení divadelní i jiné umělecké tvorby je obecně považováno za činnost komplikovanou, ba marnou, protože je vždy do velké míry otázkou osobního

vkusy a preferencí. Festival smíchu je však festivalem soutěžním, ceny byly na základě hlasování určeny, uděleny a s díky přijaty. S výjimkou Ceny za režii, kterou získal David Šiktanc za **Pana Kolperta** z Činoherního studia Ústí na Labem, si všechny festivalové ceny rozebraly dvě inscenace: **Hra, která se zvrtila** v podání Městského divadla Kladno a **Velká bankovní loupež** domácího Východočeského divadla. Zajímavé je, že obě hry napsali stejní autoři – Henry Lewis, Jonathan Sayer a Henry Shields. Trojice spolužáků z Londýnské akademie hudby a divadelního umění se přes improvizaci show dopracovala k velmi specifickému autorskému stylu divadla, „které se zvrtilo“, v němž se v neuvěřitelném tempu vrší a násobí gagy a situační propletence ve stylu němé grotesky, filmů bratří Marxů, humoru Monty Pythonů či

britských sitcomů. Překvapivě se ukázalo, že tento vyhraněný styl je mezinárodně srozumitelný a velmi dobře přenosný, takže původní inscenace jejich Mischief Theatre se dnes hrají po celém světě. Obě oceněné festivalové inscenace jsou prvními českými uvedenými tohoto současného fenoménu, přičemž kladenská **Hra, která se zvrtila** využívá plné licence včetně scénografického řešení a jednotlivých gagů, zatímco pardubická **Velká bankovní loupež** hledá vlastní scénickou variaci crazy krimikomédie. Obě přitom spojují ostré střihy, nadsázka, citace známých divadelních, literárních či filmových děl a především závratné tempo, v němž se celá bláznivá a ad absurdum dovedená mela odehrává. V české premiéře byla uvedena i hra dalšího anglického autora Paula Lucase **Naše sebrané trable**, kterou přivezlo liberecké Divadlo F. X. Šaldy. Propletenec bizarních figurek připomíná hry Martina McDonagha, zejména černým humorem a mírou vulgarit, méně už originalitou zápletky a postav. V libereckém podání bylo základem celé inscenace přesné, uměřené herecké představitelů hlavních postav, jmenovitě Michaely Foitové a Václava Helšuse. Mezi pěti českými premiérami byly i dvě původní autorské novinky. Revue Městského divadla Brno **Osmyčky** ve sledu hudebních čísel a satirických scének provští historii českého národa v Čechách i na Moravě od příchodu praotce Čecha po současnost, aby se ukázalo, že všechny dějinné zvraty a katastrofy mají na svědomí dva oportunističtí chytráci, jakási věčná esence nejhorších vlastností od zbabělosti přes netoleranci k aroganci neschopných a nevzdělaných. Chvillemi zábavné, chvillemi mrazivé „rekapitulační lepoporelo“ s velkoryse pojatou hudební složkou včetně živého osmičlenného orchestru.

K. ŠTĚPÁNOVÁ, FOTO M. KLÍMA

Druhou autorskou inscenací přivezlo pražské Švandovo divadlo a pod názvem **Smrt mu sluší** představilo scénicky opulentní a s velkým nasazením zahrané velké plátno, které se od prvotního vyřizování osobních účtů s divadelními kritiky dostává ke hře s jasnými postavami, dramatickým obloukem, ba i náznakem katarze (škoda příliš moralistního závěru). Pár interních vtipů pro zasměcené, ale zejména

spousta komiky situační i slovní a do krajnosti dovedený černý humor připomínající britský film *Smrt na pohřbu*.

Zbývající dvě soutěžní inscenace jako jediné nevycházely z nových, u nás dosud neuvedených textů. **Pan Kolpert** Činoherního studia Ústí nad Labem a **Testosteron** Městského divadla Zlín by se s trochou nadsázky daly považovat za krajní body či protipóly

komičáckého divadla. Intelektuální hyperbola ze života emocionálně mrtvých třicátníků a prvoplánový, sexistický, nekorektní humor opilých svatebčanů. Komédie svého druhu to však jsou obě a publikum, které v případě **Pana Kolperta** může ocenit přesný timing a civilní herecké výkony, se u **Testosteronu** doslova válí smíchy.

Karola Štěpánová,
předsedkyně odborné poroty

FESTIVAL OČIMA STUDENTSKÉ POROTY

Dvacátý ročník GRAND Festivalu smíchu byl jednoznačně výjimečný. Nejen svým jubileem, ale také vším, co přinesl. Ve studentské porotě jsem byla letos již po šesté a s každým dalším ročníkem mě vždy provází otázka: Bude letošní ročník lepší než ten předchozí? Bude něčím jedinečný? A může mě festival ještě něčím překvapit? A stejně jako každý rok předtím i letos odpověď zněla ano! Jedno velké ANO!

Letošní jubilejní ročník byl skutečně nabitý kvalitním humorem. Ať soutěžní program, nebo jeho doprovodná část na Malé scéně nabídly divákům skutečně notnou dávku zábavy, humoru a smíchu. A jelikož smích je zdravý a prodlužuje prý život, věřím, že diváci, kteří navštívili všechny soutěžní komedie, budou po tomto ročníku nesmrtelní.

Pro studentskou porotu nebylo jednoduché rozhodování. Hned první komedie **Hra, která zvrtila** kladenského divadla nastavila latku velmi vysoko, a to svým tempem, humorem i přesnými gagy. V úterý přijelo Činoherní studio z Ústí nad Labem, které přivezlo svou režijně precizní černou komedii **Pan Kolpert**. Středeční brněnské **Osmičky**, které ve svém kabaretním zpracování mapovaly všechny významné osmičkové roky našich dějin, se velmi těsně přiblížily k pondělní látce.

Ve čtvrtek pak z Liberce přijelo Divadlo F. X. Šaldy a přivezlo komedii **Naše sebrané trable**, která byla pro nás takovým okénkem do velmi černého a absurdního humoru.

Následná páteční komedie pardubického divadla **Velká bankovní loupež**, od stejné autorské trojice jako pondělní komedie, posunula onu pondělní latku ještě něco výš, a to zejména díky vychytaným a naprosto přesným gagům a hereckým výkonům. Sobotní autorská komedie **Smrt mu sluší** Švandova divadla nám předvedla, jak vypadá rivalita v divadelním prostředí, a to zejména mezi kritiky a tvůrci, a že i v Národním divadle se dá skrýt

mrtvola. A divadelní maraton uzavřela nedělní komedie **Testosteron** zlínského divadla, která velmi vtipným a osobitým způsobem ukázala pohled mužů na ženy, který mohl mnohé (nejen) dámy překvapit, navíc se bylo v podání herců zlínského divadla skutečně na co koukat.

Výsledek byl pro nás po takovém týdnu plném úžasných komedií skutečným překvapením, ale rozhodně ne zklamáním. Východočeskému divadlu gratulujeme a přejeme mu ještě spoustu dalších podobných komedií!

Kristýna Plešková,
předsedkyně studentské poroty

K. PLEŠKOVÁ, FOTO M. KLÍMA

Publikace 20 let GRAND Festivalu smíchu

Pardubická přehlídka nejlepších divadelních komedií, jediný český festival věnovaný výhradně komediálnímu žánru, letos oslavila 20. výročí svého založení. Festival se již etabloval mezi význačné divadelní festivaly a účast na něm je pro mnohá divadla prestižní událostí. Jeho dosavadní dvacetiletou „životní pouť“ mapuje publikace 20 let GRAND Festivalu smíchu (2001–2020).

Vzpomínková kniha, kterou uspořádal PR manažer divadla **Radek Smetana** a jejíž výtvarná podoba je dílem grafičky **Kateřiny Formánkové**, se podrobně věnuje posledním pěti ročníkům festivalu, neboť první „patnáctiletka“ byla již detailně zpracována v předchozích pětiročenkách z let 2005, 2010 a 2015. Současná publikace tedy alespoň v rychlosti sumarizuje výsledky prvních čtrnácti let přehlídky a následně pak ve fotografiích provádí všemi dny minulých pěti ročníků. Jubilejní 20. ročník přibližuje aspoň jeho programem a fotogalerií zúčastněných komedií. Fotografie doplňují citace festivalových hostů, kteří během dvaceti let přehlídku navštívili.

Knihu slavnostně pokřtili ředitel divadla **Petr Dohnal** spolu s prvním náměstkem primátora **Petrem Kvašem** při oficiálním zahájení letošního ročníku festivalu. Publikaci lze zakoupit v předprodeji divadla, v divadelním obchůdku ve foyer či on-line na webu www.vcd.cz. RaS

↓ P. KVAŠ A P. DOHNAL PŘI KŘTU PUBLIKACE, FOTO M. KLÍMA

S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT A DIVADLO

KDYŽ ZBRAŇ NEVYSTŘELÍ aneb ROZHOVORY V REKVIZITÁRNĚ

Neodmyslitelnou součástí divadelního představení jsou rekvizity. Co to vlastně je? Všechno, čeho se herec dotýká, předměty, které drží v ruce. Ale také část scénografie – třeba zařízení v pokoji, obrazy, lampy, květy, knihy... Také jídlo a pití. A bankovky či lidská lebka. O těchto předmětech jsem si povídal s vedoucím naší rekvizitárny **VLADIMÍREM CHMELÁREM** a hercem **MARTINEM MEJZLÍKEM**.

MARTIN: Rekvizitárna neodmyslitelně patří k zákulisí divadla. V té naší je většinou – alespoň co já vím – pohodová atmosféra. Ideální místo na drby. (SMÍCH)

Martine, čeho si na rekvizitáři nejvíce ceníš?
Rekvizitář musí být pohotový. Na zkouškách i při představení. Něco se stane, rozbije – třeba nevystřelí pistole – a to je nutné rychle vyřešit. Představení nečeká, běží dál a tomu se musí vše i všichni přizpůsobit.

Vládó, co všechno je prací rekvizitáře?

Musí si po předávací poradě přečíst hru, domluvit se s režisérem, co bude potřebovat. A pak už nastává

fáze vyrábění, shánění a kupování rekvizit. Během zkoušení mají herci k dispozici náhradní (zástupní) rekvizity, aby měli s čím zkoušet. Čtrnáct dní před premiérou je tzv. technická zkouška, a to už jsou nachystané originální rekvizity, aby si na ně herci stihli do generálek a hlavně do premiéry zvyknout. Co je to rekvizita? Od drobností – tužek, klíčů – až po velké věci. Dokonce i kostým může být rekvizita – když si ho herec neobléká, ale má ho například v kufru. Jednou z největších a složitých rekvizit za mnoho let byl mučící nástroj – smrtící panna v inscenaci Čachtická paní, kterou jsem navrhl a zkonstruoval s pomocí našich šikovných kolegů z dílen.

Musí být člověk na tomto postu manuálně zručný?

Určitě ano. Tu musí něco vyřezat, slepit, vyrobit... Jsem moc rád za své dva kolegy, bez kterých by se tak náročný provoz nedal zvládnout. Dva z nás máme uměleckou školu, třetí je truhlář s výtvarným nadáním, tak si mnoho věcí uděláme sami. Ale také nám samozřejmě pomáhají, jak jsem říkal, naše dílny.

Vládó, takovou citlivou otázkou je používání bankovek v inscenacích. Předpokládám, že jsou to padělký...

Samozřejmě. (SMÍCH) Ale když mají současné bankovky vypadat jako originál, je problém „nestát se přitom padělatelem“. Řešíme to tak, že je tiskneme samozřejmě na obyčejný papír a v trochu jiné velikosti. Bankovky hrájí v mnoha hrách, s dobovými, tedy neplatnými problém není. Dnes už se dá na internetu dohledat všechno, takže mám obrázek, zjistím k tomu velikost a vytisknu. Horší je to s dokumenty. Třeba v Bláznivých nůžkách hraje občanský průkaz, který v době premiéry v roce 2007 musel vypadat věrohodně. Velikost je trošku jiná, ale i tak jsme trnuli strachy, aby na to někdo nepřišel. Dnes už průkazy vypadají našťášt jinak... (SMÍCH)

Jak je to s cigaretami? Kdysi se na jevišti dost kouřilo. Ale vadilo to divákům a někdy i samotným hercům, protože museli kouřit, pokud to postava vyžadovala, i nekuřáci. Jak je to s kouřením dnes?

Dnes je to samozřejmě zakázané, ale divadlo má výjimku. Takže když to situace opravdu vyžaduje, používáme normální cigarety. Dnes už jsou makety, které simulují i hoření, ale jsou z umělé hmoty, takže když si to herec neuvědomí a odklepne do popelníku, cinká to. (SMÍCH) No a doutník – ten vadí divákům nejvíce! Teď zkusíme hru, ve které vystupuje postava Winston Churchilla, tak možná na doutník opět dojde. Ale to pak diváci kašlou, jenom doutník zahlédnou.

Ano, někdy to působí jako Pavlovův reflex – divák vidí například kouř, který je ještě jenom na jevišti, nedošlo ani první řady, ale diváci v desáté řadě už kašlou.

A přitom je to pára na bázi vody, neškodlivá, netoxická, nedusivá látka, která prošla atestací, zakoupená od autorizovaných prodejců.

Divákům, a přiznám se, že i mně, vadí výstřely. V první řadě se leknu. A střelný prach taky hodně zapáchá.

Když se hrála Balada pro banditu, kde se střídalo z dobových pušek, tak v pleněru na Kunětické hoře to tolik nevadilo, zvuk i zápach se ztratily, rozpptýlily. Ale když se inscenace přenesla do divadla, začal to být problém. Museli jsme to „vychytat“ a do pušek

dávat méně střelného prachu, aby nevydávaly takové rány, protože se střídalo na forbině, tedy blízko diváků.

Pamatuju si, že kdysi mělo každé divadlo velký fundus, sklad rekvizit a většina věcí se musela vyrábět. Jak je to dnes?

Máš pravdu – ve skladu nacházím předměty, které se dřív musely vyrábět a dnes se dají koupit. Ale na druhou stranu, divadlo není realita, je to nadsázka a věci nemusejí být opravdové. Na každou inscenaci máme schvalovaný rozpočet a musíme ho dodržet. Když kupuji něco dražšího, žádám o povolení vedení divadla. Takže i dnes, co se dá vyrobit, vyrobíme. Něco najdeme ve fundusu, zbytek se koupí. Na internetu se dá sehnat všechno, před dvaceti lety jsme o tom neměli ani zdání. Říká se, že co není vidět z první řady, nemusí být přesné. Něco se dá „ošidit“. Ale my jsme puntičkáři a máme rádi, když jsou věci perfektní.

Dost obvyklou rekvizitou, a ne vždy vítanou je jídlo a pití. Používáte originální potraviny?

Alkohol samozřejmě ne. (SMÍCH) Whisky je naředěná kofola, kdysi to byl čaj. Červené víno je rybízový džus, bílé víno jablečná šťáva. A jídlo? Když je velká hostina a herci si jenom párkrát zobnou, pak je všechno z umělé hmoty. Buď se vyrobí, nebo pořídíme dokonalé makety, a k tomu se něco málo opravdového dokoupí. Právě jídlo ale herce na jevišti nesmí dusit. Proto používáme například kousky banánu, jablka nebo sýra. Je to jen o domluvě, kdo co preferuje. Žádný mák, tvaroh nebo pečivo, to pak herci nemůžou mluvit. Když je ve hře pečené kuře nebo řízky, vše se dá koupit. Ale v inscenaci Čas katů bylo předepsané ovarové koleno, a to kolegyně doma opravdu vařila a pekla!

Martine, u divadla jsi už zažil ledasco, bylo pro tebe někdy jídlo nebo pití na přítěž?

Naopak. Někdy to může být příjemné. Když herec nemusí zrovna moc mluvit, pak přijde k chuti něco si zobnout. Pravda, když máš v generálovém týdnu každý den studené kuře, to se rychle přejí. Ne vždy si herci pochutná. Musí to být něco lehkého, aby se nedusil. Teď v komedii Z postele do postele máme jíst šproty. Dostáváme tuňáka a k tomu speciální suchary – od Láďi, to si vychutnávám. Ležíme s Lídou Mecerodovou v posteli a užíváme si to. V Hoří, má panenko! jsme měli popíjet pivo, opravdové pivo to nebylo, ale vychlazený Birell také přišel k chuti.

Stalo se ti, Vládó, že jsi zapomněl dát nějakou rekvizitu na jeviště nebo ji zapomněl připravit herci na domluvené místo?

Jsem tu sedmnáctou sezónu a za tu dobu se to až tak často nestalo, ťukám na dřevo, ale nikdo není neomylný. Máme takový tahák, nebo chceš-li →

„jízdní řád“ inscenace, a podle toho věci připravujeme. Ale může se přihodit, že někdo přes rekvizitu položí kus kostýmu, třeba klobouk, a herec ji pak nevidí. V inscenaci Jistě, pane ministře měla Martina Mejzlíková jako uklízečka začít luxovat a já si těsně před tím uvědomil, že jsem jí do portálu nenachystal vysavač. Rychle jsem běžel do skladu a stihl to přesně na sekundu. Divák si ničeho nevšiml.

S čím jsou na jevišti největší problémy?

Když se má postava zastřelit a nefunguje zbraň. I když je vše poctivě nachystané, něco může selhat. Technické věci a pyrotechnika nemusí správně fungovat, může být vadný palník, rozbuška a dopředu se to nedá vyzkoušet. Nepříjemné jsou taky střepy na jevišti, když se něco rozbije, protože hrozí, že se někdo může poranit. Ale když se má podle scénáře rozbít sklenička nebo lahev, koupíme ji z cukrového skla – vypadá výborně, k nerozeznání od pravé, dokonce v ní i pár minut vydrží tekutina. A hlavně je to bezpečné.

Martine, kontroluješ si rekvizity před představením, i když víš, že je na rekvizitáře spoleh?

Já se snažím být pečlivý, někdy až moc, tak kontroluji raději dvakrát. Vše si musím poskládat přesně tak, jak to budu potřebovat, aby mě to pak nezdržovalo, nevyhazovalo z akce. Práce s rekvizitou je součástí herecké práce. Mnohdy mi pomáhá, když můžu mít něco v ruce, třeba i obyčejný kapesník, na něm můžeš znázornit nějakou emoci, nervozitu.

A poslední otázka na Martina, když máš mít na jevišti kufr, který je těžký, chceš raději kufr opravdu těžký, nebo zahraješ, že je to „jako“ těžké?

(SMÍCH) Raději těžký. Mám rád věci opravdové, realistické.

Vládo i Martine, přeji vám, ať puška vždy vystřelí a rekvizity nezlobí.

JaU

↓ V. CHMELÁŘ A M. MEJZLÍK PŘED REKVIZITÁRNOU PO GENERÁLNÍ ZKOUŠCE HRY AŽ USTANE DĚŠT, FOTO J. FAUKNER

VE VÍRU TANCE V MĚSTSKÉM DIVADLE

V březnu vrcholí plesová sezóna, a tak zatímco plesy hasičů, vodáků, turistů, dokonce i milovníků erotiky jsou už minulostí, mnohá očekávání se upínají na velkolepé události v Městském divadle VČD. Neuvěřitelná proměna divadla ze společenského sálu je pro nás už samozřejmostí, přesto je pro nové návštěvníky pokaždé dechberoucím zážitkem. Žádný kulturní dům ani kongresový sál nemá tak skvělou atmosféru jako divadelní sál, protože divadlo už z podstaty může být čímkoliv. I místem, kde se schází městská smetánka či fanoušci stánku Thálie.

V pátek **20. března** se otevřou dveře divadla návštěvníkům **VELKÉHO VÝROČNÍHO BÁLU**, který se bude konat při příležitosti oslav 110 let Městského divadla v Pardubicích. Zavzpomínáme na všechny slavnostní okamžiky, které návštěvníci divadla za mnohá desetiletí zažili, ale také na osobnosti města, mecenáše, umělce, kteří toto místo navštěvovali. Jevišťe je místem, kde se prezentují velké talenty, naděje a nadání. A tak je namístě, že zde zatančí pardubický rodák **Karel Kovy Kovář** s partnerkou **Veronikou Liškovou**, finalisté soutěže StarDance. S kapelou **Uši Music Band** zazpívá i **Sárka Vaňková**, finalistka první řady SuperStar. K tanci, jak je už zvykem, budou zpívat i naši herci, tentokrát však přivítají i zajímavého hosta – herce a režiséra **Petra Gazdika**, který v předloňské sezóně u nás inscenoval muzikál Kvítek z horroru a v současné době překládá Pekařovu ženu, kterou bude režisovat v příští sezóně. Petr si připravil blok milostných písní, na které si hosté určitě rádi zatančí. Vrcholné taneční umění předvede pár na světové úrovni – **Jitka Boháčová** a **Jiří Bělohávek**, kteří jsou aktuálně na 4. místě ve světovém žebříčku latinsko-amerických tanců v kategorii seniorů. Magické vystoupení připraví i kouzelník **David Kopecký**.

Ples budou moderovat dvě dvojice – **Petra Janečková** s **Ladislavem Špinerem** a **Veronika Malá** spolu s **Tomášem Lněničkou**. Většina hereckého souboru se představí ve velkolepé **přehlídce divadelních kostýmů** za doprovodu hudby – na toto číslo se plesoví hosté obvykle hodně těší a i tentokrát se bude na co dívat. A všichni herci, ve společnosti svých fanoušků, budou s napětím očekávat, jak se umístili v divácké oblíbenosti – bude se **vyhlášovat nejoblíbenější herec a herečka VČD roku 2019**. Je už tradicí, že **tombola** na divadelním bále bývá jednou z nejbohatších, proto by si návštěvníci plesu neměli nechat ujít příležitost vyhrát hodnotné ceny.

Pojďte s námi proti proudu času! Prožijte večer plný hudby, tance a divadelních i jiných kouzel. A komu nestačí jeden ples, může hned druhý den navštívit další. V sobotu **21. března** se bude v Městském divadle konat další prestižní společenská událost – **REPREZENTAČNÍ PLES MĚSTA PARDUBICE**.

Moderovat bude **Alexander Hemala**, k tanci i poslechu zahraje **Pirate Swing Band** se svým frontmanem, zpěvákem **Jiřím Ševčíkem**, během večera vystoupí i **Václav Noid Bárta**. Plesoví hosté se dále můžou těšit na vystoupení **Illusias – UV Light Dance Show** či barmanskou **UV a Fire Show**. **JaU**

Z LOŇSKÉHO DIVADELNÍHO BÁLU V MĚSTSKÉM DIVADLE

FOTO J. SEJKORA

Březnová NAPOSLEDY...

TANČÍRNA, FOTO J. VOSTÁREK

V březnu se scéna Městského divadla naposledy promění ve velkolepý Španělský sál Pražského hradu. Při příležitosti oslav stého výročí republiky jsme inscenovali **TANČÍRNU** – jako jisté ohlédnutí za historickými událostmi, které formovaly náš stát. Když jsme tuto hru začínali zkoušet, ptala jsem se režiséra a autora textu **Petra Novotného**, jak přistupoval k tématu. Jsou to reálná fakta, objektivní zápis událostí, které se staly? „*Je to příběh velmi subjektivní. To, co divák uvidí na jevišti, není zápis faktů, jsou to dojmy. Myslím si, že to jsou záblesky emotivní paměti, ne příliš intelektuální. Myslím, že divák nebude z Tančírny odcházet poučen, co se stalo za sto let s českým národem, ale měl by mít pocit, že mu někdo vyprávěl vzpomínky na svůj život.*“

Režisérova slova dokládá jedna zvláštní situace, kterou jsem zažila na poslední generální zkoušce, kdy přijela televize natočit pár rozhovorů s aktéry. Kameraman seděl v hledišti celou dobu, i když mu stačilo pobýť deset minut, aby měl dost materiálu. S posledním tónem hudby se setmělo, a když se rozsvítilo v sále, přišel ke mně se slzami v očích a děkoval za nádherný, i když až bolestný zážitek. Říkal, že nemohl odejít, jak ho to uhranulo, zasáhlo. Připomnělo mu to okamžiky z jeho vlastního života. A takových diváků bylo hodně. Ale zaslechla jsem (či dostala poštou) i zcela odlišné názory – někoho mohly urazit červené trenky na Pražském hradě, jiní diváci měli

pocit, že úhel pohledu inscenátorů je příliš kritický, že Češi zde vynívají jako národ sobců, slabochů a udavačů. Ať tak, či tak, jedno je jisté – hercům se bude po Tančírnu stýskat. A moc! Sto minut hraní a tančení na jevišti a neuvěřitelně složitý mechanismus přestaveb a převleků v zákulisí – to byla Tančírna. Vyčerpávající, ale závěrečný potlesk býval velkou satisfakcí za odvedenou práci.

A nakonec ještě jedna drobnost – i když tři herci z Tančírny už nejsou v této sezóně v našem angažmá, všichni tento kus takzvané „dohrávají“, nebyli tedy přeobsazeni. Bylo by totiž velmi složité, aby za ně jiní herci přezkoušeli role. A tak dál jezdí **Milan Němec**

z Brna, **Jana Ondrušková** z Plzně a **Štěpánka Fingerhutová** z Prahy, aby „zatančili“ své role v Tančírně. **12. března** se tedy odehraje poslední tanec – derniéra v nezměněném obsazení a v plném nasazení. Při závěrečné děkovačce určitě nebudou chybět slzy.

25. března budou na Malé scéně ve dvoře **Petra Janečková**, **Štěpánka Fingerhutová**, **Martina Sikorová**, **Jan Musil** a **Milan Němec** naposledy pátrat po **GEORGOVI KAPLANOVI**. Toto je poslední výzva (a příležitost) pro diváky, kteří tuto mimořádně zajímavou inscenaci ještě neviděli. Mladý francouzský dramatik a režisér **Frédéric Sonntag** přejal koncept Hitchcockova neexistujícího tajemného agenta a rozehrává napínavý příběh na hraně fikce a reality s nečekaně absurdní pointou. Režisérka **Linda Dušková** pracovala spolu s herci na Georgi Kaplanovi už v roce 2017, kdy tento inspirativní text divadlo uvedlo jako českou premiéru formou scénického čtení na Malé scéně. Diváci přijali hru s nadšením a projevili zájem o to, aby byla zařazena do pravidelného repertoáru. Sice se tak nestalo hned, ale charismatická, talentovaná paní režisérka byla oslovena k další spolupráci. S dramaturgyní **Annou Hlaváčkovou** začaly připravovat moderní kabaret *Proti lásce*. Z několika důvodů však byly přípravy zastaveny a tvůrčí tandem byl postaven před otázku – čím plánovaný titul nahradit... A v tu chvíli se zdálo nejschůdnější vyhovět divácké poptávce a nahradit ho Georgem Kaplanem. A byla to dobrá volba! Inscenace George Kaplana je technicky mimořádně náročná, ale tím pádem i divácky atraktivní, myslím si, že publikum se s ním podobným setkalo poprvé. „*Jedním z témat naší inscenace, v níž se snažíme zjistit, kdo je George Kaplan, se stalo sledování, proto*

GEORGE KAPLAN, FOTO D. KONEČNÝ

jsme usilovali o to, vybudovat na Malé scéně iluzi, že nás/vás někdo sleduje. A v tu chvíli se samozřejmě nabízelo použít kameru a nějaký ten monitor. Nakonec jsme nezůstali u jednoho, kvůli čemuž jsme narazili i na množství technických problémů. Tímto bych ráda poděkovala nejen hercům, ale také osvětlovačům a technikům, kteří nám zmíněné problémy pomáhali překonat," říká dramaturgyně Anna Hlaváčková.

Nic není trvalejší než vzpomínky. Přijďte se naposledy podívat na inscenace, které opouštějí náš repertoár. Ať už **Tančírna**, či **George Kaplan** vás jistě zaujmou a dlouho ve vás zůstanou. JaU

OBRAZY LUKÁŠE KADLECE VE FOYER

Premiéru komedie **Sherlock** v nesnázích v sobotu 14. března tradičně doprovází vernisáž nové výstavy, tentokrát svá díla ve foyer představí mladý výtvarník **LUKÁŠ KADLEC**. Jeho obrazy budou zdobit divadelní galerii Městského divadla až do premiéry kabaretu **U Hitlerů** v kuchyni 22. dubna.

Ing. Lukáš Kadlec, Ph.D. se narodil 1. ledna 1986 v Hradci Králové, kde stále žije a tvoří. Vystudoval obor konstrukce na Stavební fakultě ČVUT v Praze. Je členem Unie výtvarných umělců Hradec Králové. Autor se intenzivněji věnuje malbě přibližně od roku 2012, kdy jako samouk zachycuje především rodnou královéhradeckou krajinu. Po období vysokoškolských studií ještě stále částečně pobývá v Praze a vytváří cyklus večerních a nočních pražských motivů. V roce 2015 vstupuje do Unie výtvarných umělců Hradec Králové, s jejímiž členy vystavuje na pravidelných akcích. Téma krajiny je ústřední pro celou jeho tvorbu, přičemž v průběhu let lze pozorovat mírné rozvolňování stylu.

ÚPLNĚK NAD KOLEJEMI (130 × 100 CM)

Objevují se také obrazy snové, vytvořené na základě vymyšlených námětů. Jeho malířský výraz se pohybuje na přechodu od impresionismu do expresivní formy. Důležitým prvkem autorových obrazů je světlo a jeho účinky zasazené nejčastěji do melancholicky laděných scénérií. Jeho díla

byla v posledních letech k vidění na patnácti výstavách především v Praze a Hradci Králové.

Bližší informace o autorovi naleznete na www.lukaskadlec.com.

A závěrem neméně důležitý dovětek – výstava je opět prodejní. RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ
FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ – ČTVRTEK 10:00 – 18:00
PÁTEK 10:00 – 15:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 – 17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 776 510 333
OTEVŘENO DLE PROVOZU DIVADLA
PO – NE ... 16:00 – DLE PROGRAMU

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ BŘEZEN 2020 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. MEJZLÍK A J. PEJCHAL, TANCÍRNA, FOTO J. VOSTÁREK